

Omkostninger at opdyrke og faa til at bære Frugter, skal der ingen Tiende svares, de bør være fri idetmindste i 20 Aar. Men saafremt nu for Jord, som f. Ex. ere fritagne i 20 Aar, det 20de Aar udløber med dette Aar, og Jorderne ere forbedrede i den Grad, at de bære meget gode Frugter, skulle de saa for Fremtiden bestandig svare Tienden, saaledes som den kan blive sat efter Jordens Bessaffenhed, naar Bestemmelsen sfer? Thi dette siger ogsaa Forordningen af 8de Januar 1810, og man kan være vis paa, at Tiendetageren vil benytte sig deraf; thi jeg har selv erfaret, at det er sagt af Tiendetagerne: Det tilkommer os ifølge Loven at tage Tienden, som den falder, uagtet der har været anvendt flere Hundrede Rigsdaler paa Jordlodden, inden den har kunnet bære nogen Kornafgrøde. Jeg kjender en Mand, som har dyrket en Lod, hvoraf Tienden ved Udskiftningen af Fællesjorderne først var ansat til 28 β , notabene, saafremt den besaaedes med Korn, men efterat der var anvendt et Par Hundrede Rigsdaler paa Jordens Opfyldning, Udjevning og Forbedring, og Lodden kunde bringe 100 Traver Korn, saa kommer Tiendetageren og siger: En Tiendebel deraf er mit. Men at Tiendetageren skal have 4000 pCt. forhøiet Indtægt af en Lod, fordi Jorddyrkeren har anvendt store Bekostninger paa at forbedre Jorden, det har aldrig været Tiendelovens Aand; thi Lovens Aand, er ikke, at Tiendetagerens Krav skulle være som en Hæmsko paa Jordens Forbedring. Dertil burde som en Spore til Jordernes Forbedring saadan Jord være tiendefri, og jeg paaistaar derfor, at det, at den Jord, som ikke har været tiendepflichtig inden 1ste Januar 1856, ifølge § 22 i Loven af 14de April 1852 ikke senere kan blive tiendepflichtig, beviser, at man vil, at Jordens Forbedring, som forøger Jordens Afgrøde, ikke skal komme Tiendetageren tilgode. Det vilde ogsaa være høist ubilligt, om det var saa, at Tiendetageren skulle have Fordel af, at den driftige og flittige Jordbruger anvendte betydelige Midler paa Jorden. Jeg mener saaledes ogsaa, at, naar Folk paa Grund af Havets Oversvømmelser inddige deres smaa eller store Lodder for at beskytte dem og saaledes forøge og fiffre Af-

grøden af disse Lodder, kan Tiendetageren paa ingen Maade gjøre Fordring paa fuld Tiende af den Afgrøde, som voxer paa Lodderne. Med disse Bemærkninger skal jeg henstille Sagen til den høitærede Minister, idet jeg beder ham om ved Balget af Tiendekommissionerne at lægge Mændene paa Stinde, at det er deres Pligt at tage tilkørligt Hensyn dertil.

Ordføreren: Skjøndt jeg er uenig med den ærede sidste Taler, skal jeg dog ikke imødegaa ham, da der ikke er stillet noget Vædringsforslag i den Retning, som han omtalte, og et saadant vel heller ikke godt kan stilles til denne Lov, eftersom det forekommer mig at ligge temmelig udenfor den. Jeg skal blot endnu knytte nogle Bemærkninger til de Vædringsforslag som ere stillede. Jeg forstaar aldeles ikke det ærede Medlem for Væv (Steenstrup), naar han mente, at der vilde ligge en særdeles Betryggelse for Afsløsnings hurtige Gang deri, at der blev føiet ind i Loven „snarest muligt og senere“. Thi hvem er det, der skal forklare, om Noget sfer snarest muligt? Det er jo Kommissionerne og Ministeren, og vi kunne i denne Henseende ingen Indflydelse have paa dem. Naar altsaa Ministeren lover at ville gjøre Sit til, at Sagen fremmes snarest muligt, er det i Virkeligheden Alt, hvad vi kunne naa. Vilde virkelig det ærede Medlem søge Foranstaltninger truffne fra vor Side til, at Kommissionerne fremmede Arbejdet hurtigt, saa skulle han have foreslaaet Fristen forkortet, saaledes at der ikke kom til at staa 1874, men f. Ex. 1873 eller 1872; saa kunde han sige, at vi havde gjort Noget. Men det tror jeg ikke, han tør drifte sig til, ialfald tør jeg nok sige, at Flertallet ikke drifter sig til at forkorte Fristen, thi Forholdet er saa indviklet, at der meget vel kan være maasse kun ganske enkelte Giendomme, men dog Giendomme, som der maa tages Hensyn til, der ville gjøre det umuligt at sætte Fristen kortere, end her er anført, og naar man ikke forkorter selve den endelige Frist, hjælper det ikke Noget, at man sætter „snarest muligt“. Det ærede Medlem har selv anført et Exempel paa, at vi have haft en Lov, som sagde, at Forretningerne skulle bringes